

OOOOOO, Ko To nama piše još jednom i opet ? ☺ (A uspaljena masa vice..BALKYYYYYY). Dakle, eto, opet se malo trocka raznim prijevoznim sredstvima kroz opet neke Njemačke, pa reko, da zapišem i napišem one stvari koje je odavno trebalo. ☺

I tako, u onom prošlom reportu sam nakon odradjene Njemačke sjeo na vlak, Cologne-Paris i zaputio se u svoju prvu expediciju po Francuskoj! Uhvatio sam neki Thaly, Brzi vlak koji spaja Njemačku, Belgiju, Francusku i valjda još ponešto, ko će ga znat. ☺

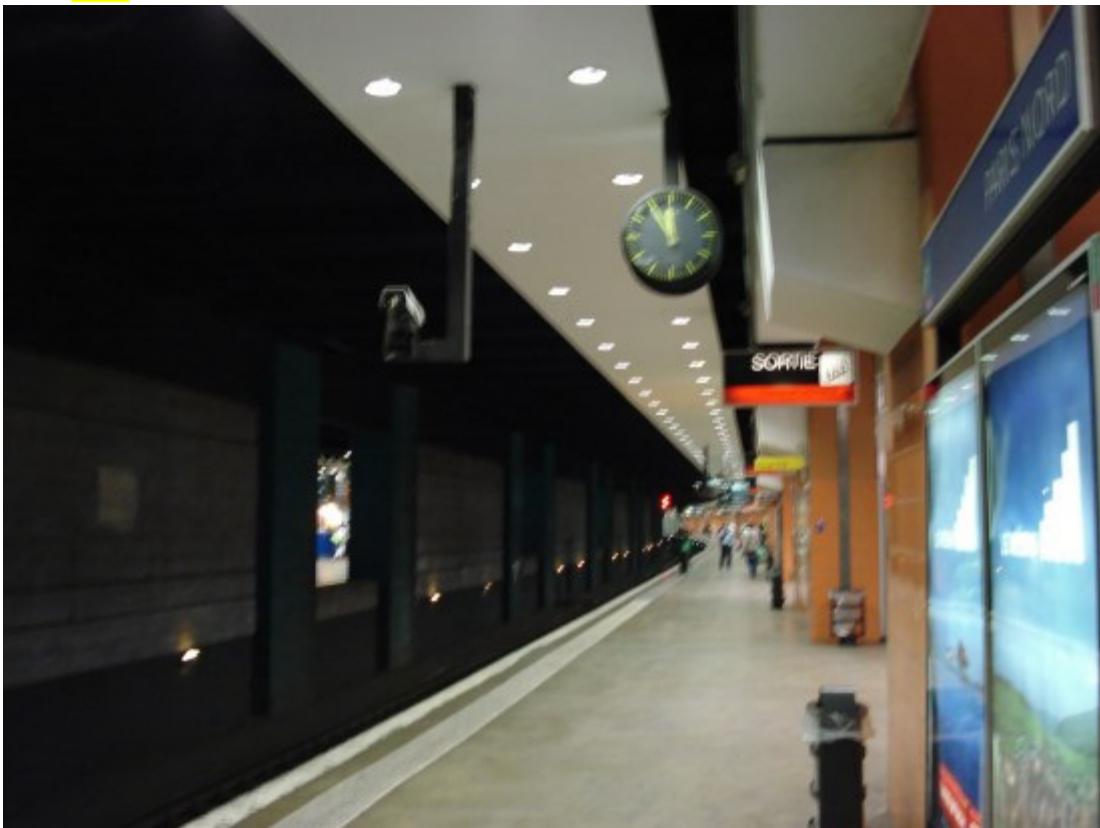

Ušao baje u vlak, naravno sjeo, kad ono svi imaju rezervacije, a vlak prilično pun. A ja ni karte, ni rezervacije. I sjeo prvo negdje, pa me prebacili negdje drugo, jer su došli brižni vlasnici svojeg mjesta, i tako čekam i čekam. Govori nešto automat prvo na Francuskom, pa na Njemačkom, pa na Flamanskom, pa na Italijanskom, pa konačno spomene i nešto na Engleskom, al baš se tad našao neki majstor da me ispituje nešto, pa nisam čuo obavijest, a nemam blage veze oće li me izbaciti iz vlaka, jel sam trebao kartu imati u naprijed, nisam li, šta i kako. Reko, ma nema veze, sad će mi opale kaznu od 300

evrinjosa, pa nek si mislim. I dobro nakon jedno 2 sata i kad smo debelo prošli Belgiju pojavi se cica, i naplati uredno kartu uvećanu za 5 Eura, jer tolko je skuplja u vlaku ako je nisi kupio vanka.... o reko ☺ Tolko muke, ko da se nije mogla pojaviti odmah pa da to platim i u miru spavam. ☺ Oko mene neke 3 ostare ruskinje, od kojih jedna živi u Parizu, pa ta nešto pitala na Francuskom, ja ono bleeeee, pa se prešaltala na Engleski, ja reko, vidi ti Francuskinje kako habla Englez, kad ono PRC, kako su sjele tako su krenule «Oooo malička moja, harašo harašo..», ja se tu napravih da ne razumijem ama baš ništa i pokušao malo dremnuti, no nije išlo... i tako se trockah i dotrockah do Pariza. Prvo u predgrađe koje je onako... brzo izmicalo i ne izgledalo ništa posebno.

A onda konačno stigoh na stanicu Paris Nord. A tamo, jurnjava gužnjava, ludnica i sve skupa zajedno pomješano. Prvo se raspitah za kartu za Dijon, kad ono ima za pet minuta, ali moraš doći do Gare De Lyon (Željeznička koja ide prema Jugu) ili ima za 5 sati sljedeći brzi vlak. Ima i neka međukombinacija sa 4 presjedanja koja se voza 9 sati, ako oću odma. I tu se ja organiziram, pitam gdje imaju oni boxevi za ostaviti stvari, kaže eee nema na ovoj stanicici, imaš na toj Gare De Lyon.

I šta će ja, kupih kartu i kartu za šetnju po Parizu, rekoh, idem ja svoja 4 sata odgledat Pariz, ko zna kad će se opet ovdje naći! Ali, da bi prvo izmjerio kolko imam vremena, odo ja na Gare de Lyon ostaviti kofere. A tamo drama.... Ne smiješ ostaviti laptop u kutiji, a ja imam 2. ☺ I reko, neću sad vuć 2 laptopa na ledjima, nema Boga. I prvo zajebem i zaključam prazan box, ovaj naoružan čeka da ja izadem sa laptopom, da ga ne bi ostavio, pa ispidi što mi mora nekom spravicom na daljinski otvarati Box nekim crack kodom, a onda na izlazu jedva dočeka da vidi laptop. I pokažem mu ja, a on sav sretan, kao «e tako tako, ne smije se to ostavljat, može biti bomba».... Mislim si ja, pajdo moj, ostavio sam ti još tolko tehnike da sam mogo i 3 bombe ostaviti, al nema veze. Do tu sam stuko 35 minuta, znači, nazad do grada još 35, znači imam 2 sata čistog razgledavanja i jedan sat lufta! GO BALKY GO! ☺

Sjeda tako Balky na prvi vlak, voza se, presjedne u Metro, voza se i dalje, kad se pojavi na razglasu stanica «Charles de Gaulle». Reko ja sam sebi, Čarli je bio velka faca, mora da je tu nešto veliko, izadi Balky vanka. I iskočim ja tu. Kad ono... ☺

Na trgu Čarliju Pjetloviću, Slavoluk pobjede, ili Vam ga Arc de Triomphe!

A iza leđa ni manje ni više, ŠanzeLiZe ☺ Nepada mi napamet da pišem kako se piše jer priznajem, nemam pojma, a i da sam bio na Šanzelizeu sam shvatio tek popodne kad sam stigao u Dijon pa su mi ljudi objasnili šta je to i gdje je to. ☺

Naravno sve puno ljudi, čovjek na čovjeku, neka lagana ludničica, a vremena nije previše, pa je bilo vrijeme da Balkanjeros krene dalje.

Kako me Pariz nikad nije posebno interesirao, i priznajem, nisam bio upućen ni minimalno gdje je što i kad je što, tako sam i ove stvari koje sam našao, poput Slavoluka pobjede i same ŠLZ avenijice zbilja ubo na čistu intuiciju, jedino što me zanimalo je bio Ajfel i ništa drugo.

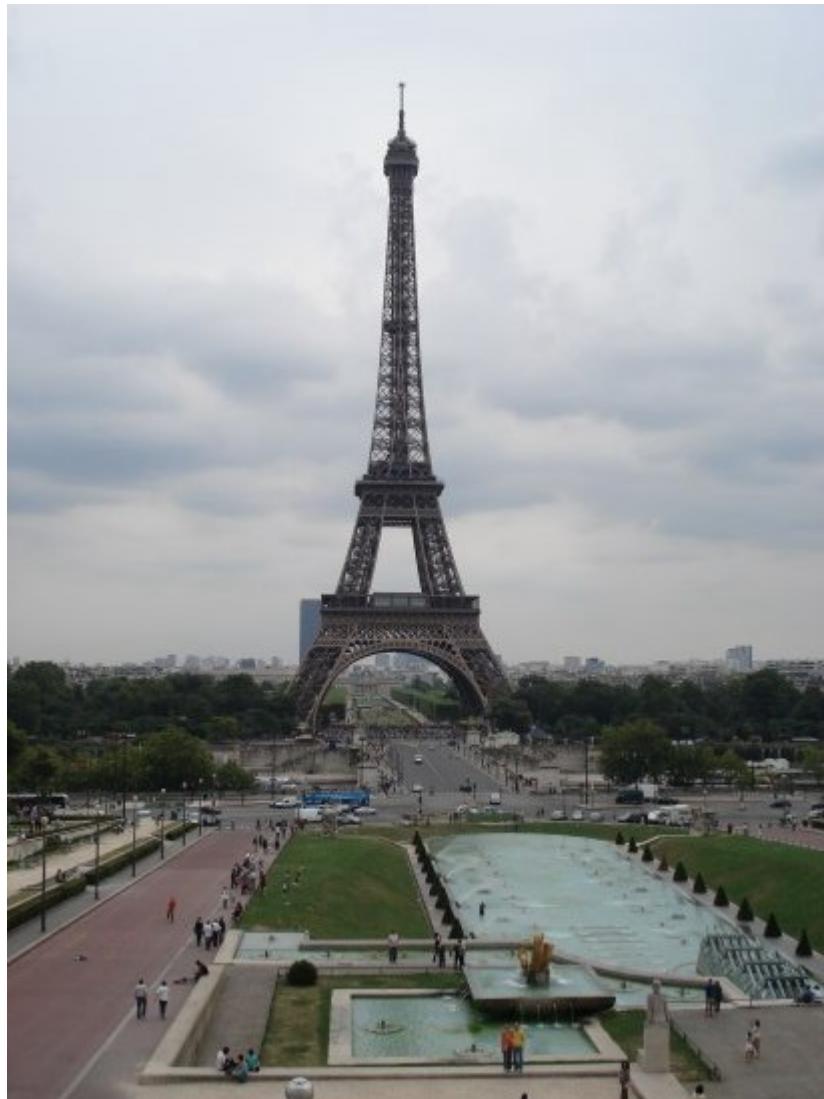
I tako sjednem ja dalje u Metro, i gađam, ima stanica «Eifel» ili «Torre de Eifel» ili tako nešto, međutim iz Metroa prolazim i usporava metro na stanici «Trocadero».

Znao sam da je Trocadero extremno blizu Ajfela, ali nisam bio upućen što je točno i zašto, a i znam da je Trocadero u Budvi napravljen tako da poviše njega stoji maketa Ajfela, reko to je sigurno nešto prije Ajfela, aj ti mali vanka.

I izadem ja tu van, i prošetam laganim 50 metara, gledam desno, neko glupavo raskršće, pogledam ljevo, ono dve zgradurine i između njih ogromna terasa sa koje puca neponovljiv prizor.

Ipak sam tu. ☺

Francusko čudovište izmamilo je osmjeh na moje lice, baš poput male bebe, i iako sam bio uvjeren da me boli briga i za Francusku i za Pariz, smijao sam se sam sa sobom ko zadnji kreten i osjećao se neopisivo dobro. Ajfele Ajfele, svaka ti dala, kolko malo treba da te cijeli svijet pamti još duuugo dugo dugo.

Krenuo sam u lagano spuštanje niz stepenice, a dole prekrasna fontanica, park, sve onako, ko da sam u Londonu, ko da je Wembley, a ne Pariz. ☺

Čak se i ovaj neki ludi Japanac našao diviti još luđoj skulpturi u parku...

Pokušaj da osvojim toranj, nažalost ostaje neispunjeno san za sad... ali i novi cilj.. ☺

Ispod tornja opsadno stanje, svi se paze terorista, ko zna ko će pokušati ovdje staviti bombu i raznijeti ovo prekrasno zdanje, a počela je neka kišica, pa sam se zaputio nazad prema stanici odakle sam došao. Nije razlog tome bilo poziranje.

Razlog je sasma druge prirode. Naime kad sam se spuštao dole, uvidio sam da se tu prodaju nekakve palačinke, koje nit su jeftine (3 Evrinjosa ako se ne varam), niti dobre, ali morao sam ih probati, ta Palačinkosi i omlet se pripisuju francuskim nacionalnim jelima, pa reko, bio bi grijeh biti pred Efiellom i ne glocnut jednu činku.

Ko što rekoh, nije činka bila neka, ali je Pariz ipak nešto što treba vidjeti, pa éu morati
poć tamo prvom zgodom na dan, dva, tri... ☺

No, kako je vrijeme brzo isteklo, a kiša me promočila pa mi se nije istraživalo na silu
dalje, krenuh ja nazad put podzemne.

Tu me posebno iznenadila podzemna, na GUMU, da ne buči previše. ☺

I tako, proletio ja kroz Pariz, a onda došao u Dijon ured, sjeo i prihvatio se posla. U međuvremenu me zove drugarica Martina, i kao gdje si šta ima, ja reko u Dijonu, kaže ona, e neću te onda gnjavit, samo mi donesi senfa.

Kakog ba senfa? Kakve veze ima senf sa životom?

Eeeee Balky, svjetski putniče, sram da te bude, ne znaš da je senf izmišljen u Dijonu, auuu auuu kuku lele muko moja. I ne budi ljen, malo Google, malo Wikipedia, i gle, naučili smo još ponešto, Senf ili «Matarda» je stvarno Dijonska stvar.

Odradio ja tu šta sam imao, sjeo, veče je kasno, vodi me tu Dijonski šef na večeru i kao šta bi ti jeo. A engleski mu je onako, drž ne daj, ja reko nešto tipično Dijonsko i da je sa Senfom, nije bitno šta. Kaže on, oke, nema frke i naruči. I dođe to nešto.

Na prvi pogled, reko bi čovjek, zajebancija francuska, prave mi se pametni, donio mi pomes frites, što cijeli svijet prizna pod francusko, al je brate mili krompirčina, i kobaju da jedem sa senfom. Neš ti večere.

Nasenfam ja to, odsječem, zagrizem. Kuku lele. To nije kobaja, to je Crijevo punjeno sa Tripicama. (Alias Škembićima, vampima, tripama, kako ih ko zove).

Pa reko, nije ni čudo što su izmislili senf, ko bi žvako ovu neopisivu žvakaču gumu, sa mirisom tripa, i intenzivnim ukusom goveđe iznutrice, koja asocira na smrad bez ičega

??? ☺

Popio uz to i neko mutnjikavo francusko pivo, koje nije bilo loše i zaputio se put hotela na spavanje. Kako je bio nekakav lokalni Dijonski praznik, grad je bio okičen raznim zastavicama i gluparijama.

A na sred trga, malo manji, ali sličan onom pariškom, slavoluk nekome ili nečemu. ☺

Iduće jutro je krenulo dobro, doručkom, svježim francuskim sirom, koji je bio izvanredan, i croisantima koji su definitivno u Francuskoj nešto što se ne bi smjelo propustiti, a dan je krenuo mojim pronalaženjem prečice pa sam na posao umjesto za 20 minuta stigao za 1 sat i 30 minuta, prošavši valjda tri od nebrojeno puno parkova kojih u Dijonu ima stvarno u izobilju. Usput sam klikno koju slikicu staroga grada.

Pokojeg parkića od zbilja mnogo koliko ih je u ovom slatkom gradu... ☺

A i ubilježio sam spomenik nekome liku, za kojeg sam se zakleo da će pogledati na Wikipediji koji je taj lik, ali kako sam u Francuskoj bio prošle godine u 8 mjesecu, a pišem ove u četvrtom (ako Bog da da završim to još sad), ali ko je mladi umjetnik nisam ni pokušao gledati, pa eto, ko voli nek izvoli, pa nek mi javi, jel taj imao nekog smisla. ☺

Kad sam konačno nabasao na jezerce pored kojeg nam je bio smješten ured, znao sam da sam na pravom putu, iako sam došao s krive strane pa je još trebalo protegnut nožice kojih parstotinjak metara. ☺

Ne znam, Francuzi su teški ljudi za raditi s njima, ali Dijon je presladak!

I tako, dovuko sam se do ureda, krenuo sa radom, pripremao par kompjutera, gledam, niko me ne doživljava, neka frka, panika. PRC! Zakuco se brod na koji sam trebao otići i pogledat ga, potopilo nam 7 kabina, izvanredno stanje, ovaj žuri tamo, onaj onamo, još je k tome i neki praznik.... Osta ja gladan, ne jedo ništa do skoro 4 popodne, a pomisao na onaj izvanredni jutarnji Croissant jednostavno mami i traži da se jede još. ☺

Ipak, krenuli smo u osvajanje prve barže na mom pohodu po Francuskoj, bila je to barža Marguerita, koja je taman dolazila tu nedaleko Dijona, možda 15ak kilometara van grada, i doplovila je do jezerca ispred samog ureda.

Sam način kretanja barži je fantastičan, naime davno prije su prokopani kanali i sustavi kanala koji su omogućili da barže prevoze tešku robu nekim «neutralnim» putevima, gdje je se može relativno jeftino prevesti u velikim količinama. Svi kanali su napravljeni umjetno, uz pokoje pravo jezerce koje se našlo na putu, a brodovi su napravljeni tako da prate dimenzije kanala. Brzina kretanja im je možda 10 km/h, tako da se bez problema može ući i izići sa barže u pokretu, iako ona malkice uspori kad se treba u nju ukrcati/iskrcati. Mjesta oko barže sa svih strana ima minimum minimuma, tako da je zagrebanje po raznim zidovima normalna pojava.

Kad pričamo o lokovima (ustavama), prostora je minimum, a tek kod mostova...

Ovo je recimo primjer gdje je prvo pomoćnik kapetana morao biciklu iznijeti na most, odvesti se 3 kilometra nizvodno, zamoliti «lock mastera»(upravitelja usatave) da pusti malo vode kako bi smanjio nivo, a onda je kaptean priblizio krov barže na par milimetara od mosta i dao maximalno gas kako bi brodić uronio zadnjim krajem pod most i tako prošao. Da je motor stao, ili da je prerano pustio gas, lomljenje krova, a možda i otkidanje mostića nije isključeno.

Međutim, barža iznutra je nešto nevjerljivo dobro i čudi me kako ne prolazi bolje i kako nije potražnja za takovim malim brodicama puno veća.

Jedan lijepi luksuzni hotelčić za 30ak putnika. Neke od barži bile su na prodaju, i da nije u pitanju Francuska, i da je mogu nekako prenijeti na neku nepostojeću riječicu u blizini Dubrovnika (dok sam tu u blizini jel), rado bi si ja to preuredio u stan na vodi. Ljepih 300njak kvadrata, baš poput vodenih kućica u Amsterdamu ili splavova u Beogradu.

Eh.... da je para... ☺

No Margeritom smo lagano došli do Dijona, uparkirali uz Abercrombie, koji je pak potpuno istih dimenzija, ali potpuno drugačija barža, što dodatno daje na ljepoti ovih stvarčica.

I tako, iako isti, a potpuno drugačiji, moji prvi kontakt sa baržama bio je ultrapozitivan.

☺

U Dijonu se spremala nekakva olujica, pa sam odlučio brže bolje put ureda, da ne kisnem.

Jedna je zanimljiva stvar viđena u Dijonu, a to je svako malo stupić sa vrećicama za čiščenje iza vašeg ljubimca koji se olakšao usput, i iako su mi svi rekli kako je Dijon užasno prljav, to je bio na kraju jedini grad u Francuskoj u kojem sam mogao normalno hodati i ne bojati se da će stati na pseće govance.

I za taj dan je bilo dosta, uputio sam se u hotel, a ono usput...

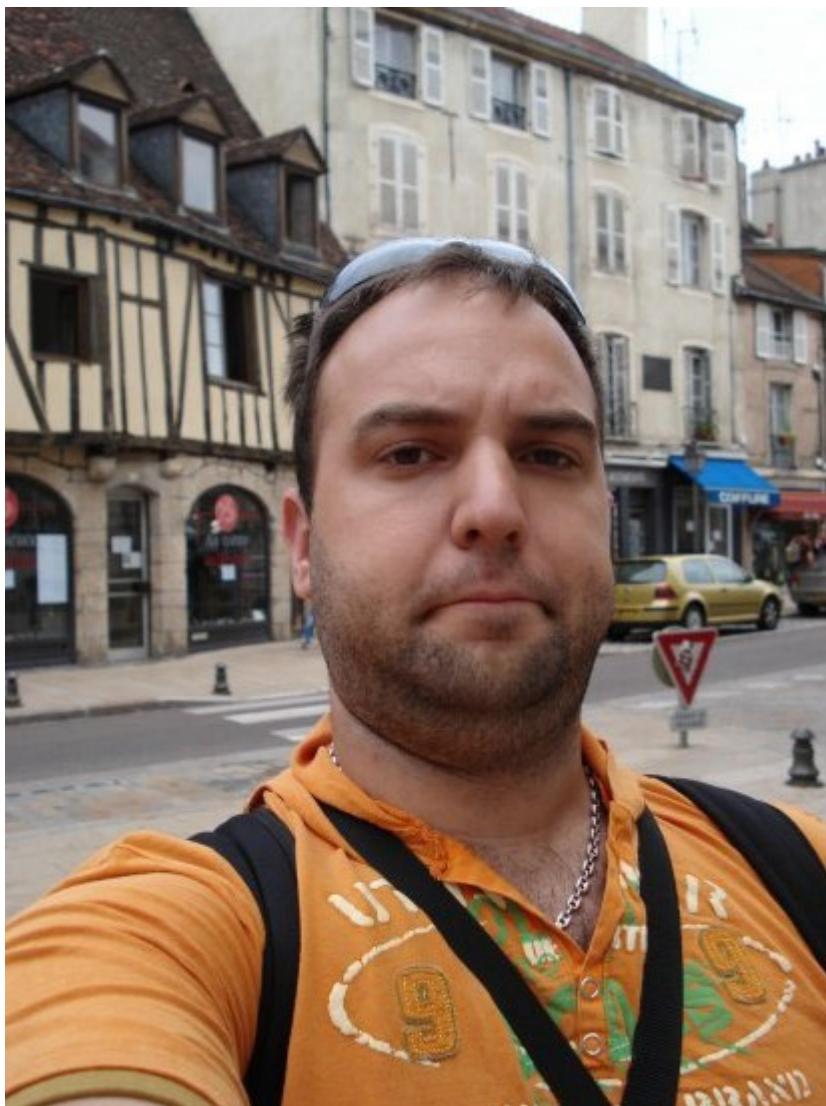
Osvjetljen most, sa isključivo jednim razlogom, izbjegavanje alkoholičara, narkomana i uličara da spavaju pod istim! Još jedna interesantna stvarčica sa zapada. ☺

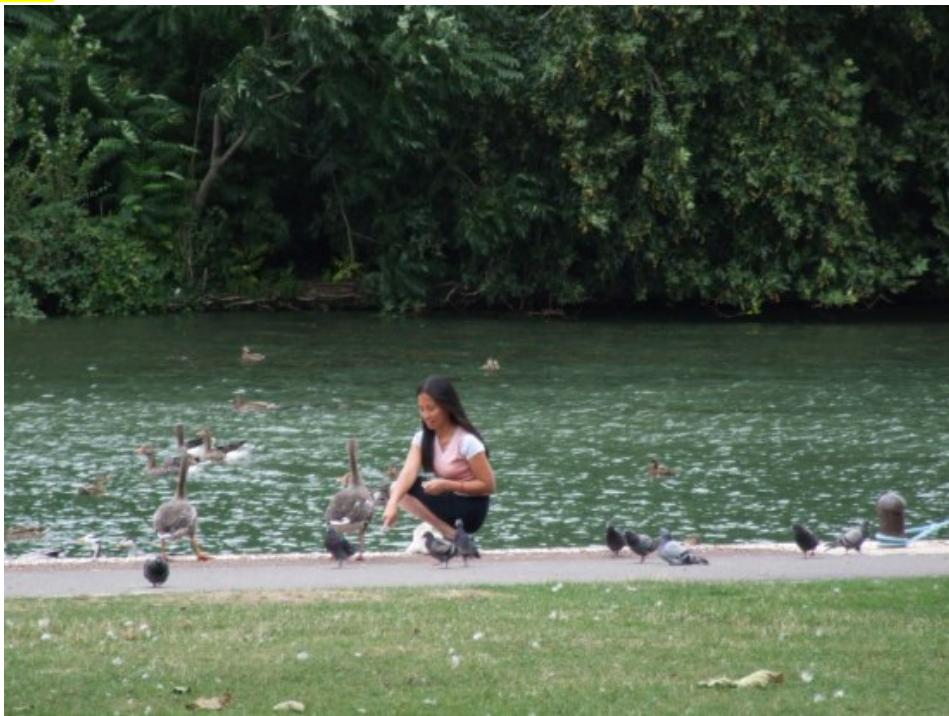
Idući dan malo sam protegao noge kroz grad i na trgiću ugledao 4 boxa. Nisam skonto što je dok nisam naletio na smetlare koji iz kontejnera pod zemljom vade tone smeća van.

Francuski način kako se riješiti smrada! Smeće se baca u kontejnere kojima je kompletna površina ispod zemlje, a ovo su samo otvori koji omogućuju obližnje kafiće da kompletno smeće, staklo, plastiku, papir sortiraju i pobacaju u ogromnim količinama na jedno mjesto. ☺

Šetajući tako to jutro Dijonom naletio sam na nekoliko zanimljivih građevina, koje se nerjetko vidaju i po njemačkoj, a to su kućice sa drvenim nosivim gredama, koje su vidljive sa vanjske strane.

I tako, taj sam dan otišao još nakratko u ured, organizirao se za dalje, odjavio hotel i krenuo na svoj put prema Arlesu. Čuo sam ja za taj Arl u životu više puta, ali da sam znao gdje je i kuda idem vidjeti brodić Chardonnay koji je u navodnim problemima, e taj dio nisam znao. ☺

Naravno, putem do željeznice nisam propustio priliku da snimim francuskinju kako hrani golubove... ?!?!?! (Yeah right, za vrijeme boravka u FR shvatio sam da ima jako puno stranaca, Britanaca, Japanaca i ostalih koji žive u Francuskoj, jer im je tu super). Usput me tu i zasuo neki jadni ljetnji pljuščić, pa sam se sakrio pod lipu.

A onda putem dalje kroz Dijonske parkove, gdje se boće rasturaju od jutra do sutra...

A u parku nešto, što sam mislio da je kapelica ili što god, ali ne, to je zaklon od kiše...

Naravno o količini cvijeća kroz ove parkove i da ne pričam...

A putem me presrela i francuska oklopna policijska patrola. ☺☺

No krenulo se dalje, put Arla, kroz nebrojene francuske vinograde...

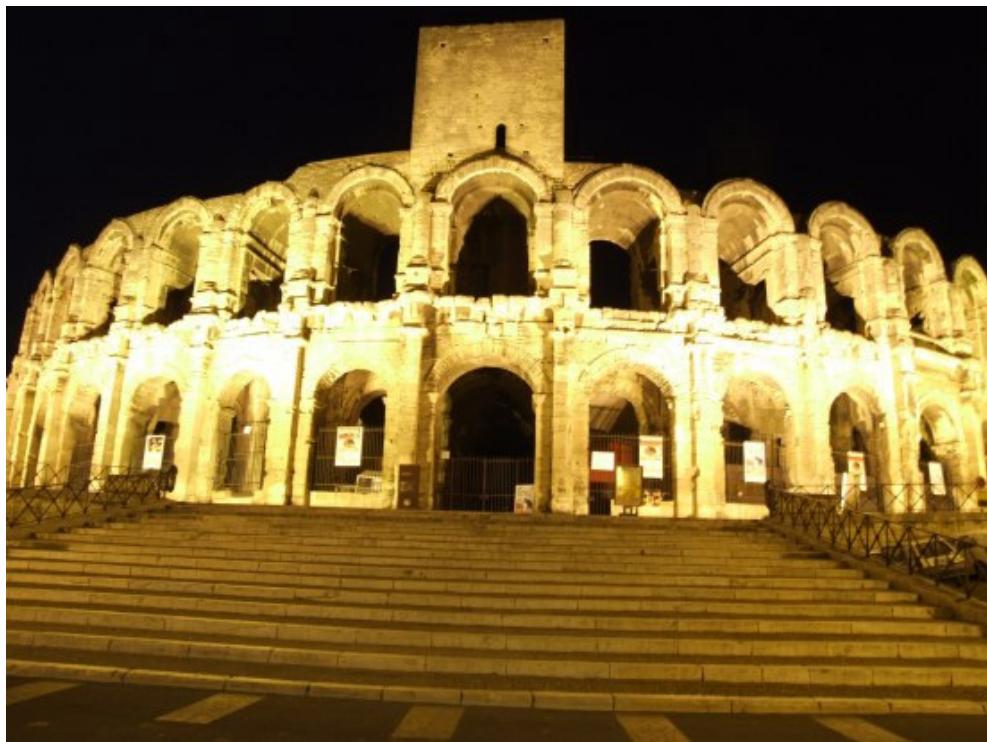

I konačno, negdje oko 23.30 stigao sam u Arles!

Nebudi Balky ljen, odma sam uzeo fotić i krenuo putem kroz Arles, jer se sutra u toku popodneva ide dalje za Avignon, pa je vrijeme da se vidi nešto od Arlesa!

A kad sam nabasao na ovu Arenu, i video da je to popodne bila korida, zadnja u sezoni i da sam došao dan ranije da bi to video, pao mi je mrak na oči... ☺

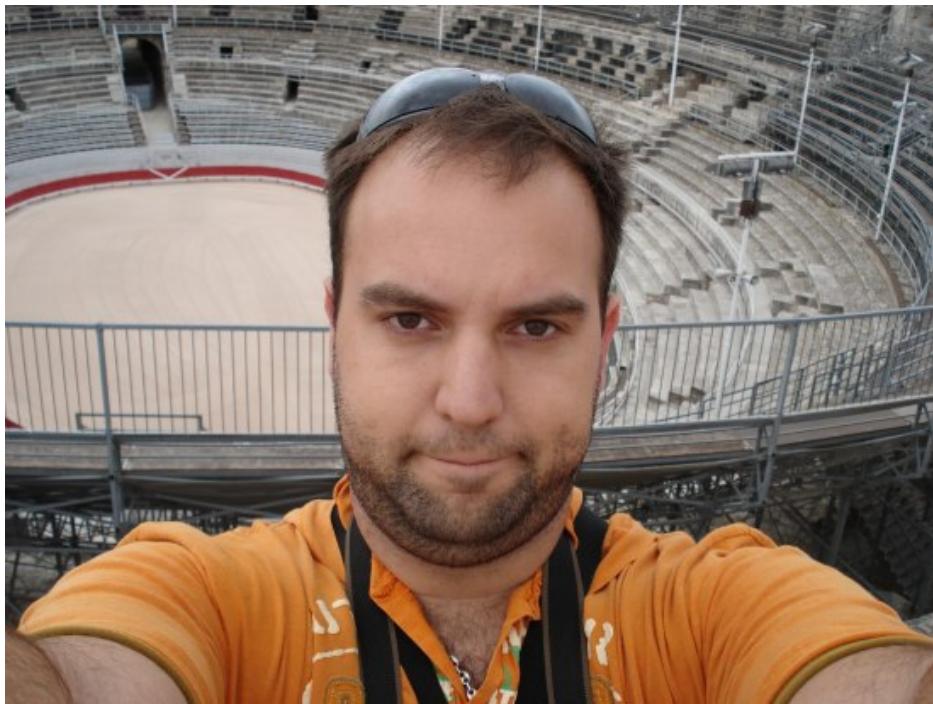

Uhvatio jednu noćnu slikicu broda, i krenuo na spavanjac! Sve u svemu ukupan dojam...

Iduće jutro bilo je taman tolko vremena da malo vidim grad, pa sam se digao što je ranije moglo da izletim, pošaljem par razglednica i razgledam ovo malo zdanje. Prvi cilj bio je

osvajanje Arene! ☺

Naravno, ispunjen, spentro se na vrh odakle puca pogled na Arles i njegovu rječicu.

Ali, kako sam falio koridu, nisam falio da je to prva subota u mjesecu, pa su ceste u cijelom gradu zatvorene, i cijeli je grad jedna velika tržnica! Fantastično!

Tako jedan štand prodaje sam i isključivo masline, drugi luk, treći kobaje, četvrti začine...

Tu sam se još malo promuvo, kupio neki «Vodić kroz Arles», i tu saznajem da je jedan period svog života u Arlesu proveo i Vincent Van Gogh, gdje je nacrtao neke od svojih najvrjednijih slika, poput slike Noći nacrtane bez upotrebe crne boje. Mjesto koje je on oslikao, žutom rasvjetom osvjetljena kafanica, danas izgleda ko da ste uzeli njegovu sliku i ostarili je, samo su spužvice žute boje i na njima piše da je stari Vincent ovdje slikavao.

Kava je bila solidna ☺ pa niste valjda sumnjali da ja neću i ovdje odsjest kojih 10 minuta.

Malo ali slatko zadovoljstvo, ja i Vincent stari drugari. ☺

A onda kroz zatvorene ulice gdje svaka trgovina tom jednom subotom ima pravo na ulicu izbaciti proizvode kako bi privukla kupce, laganim korakom dalje prema brodu koji vozi

u Avignon!

Putem smo prošli pored nekog poznatog dvorca, kojeg je neki majstor navodno opisao u nekoj priči, ali mi nisu znali objasniti u kojoj, pa ne znam. ☺

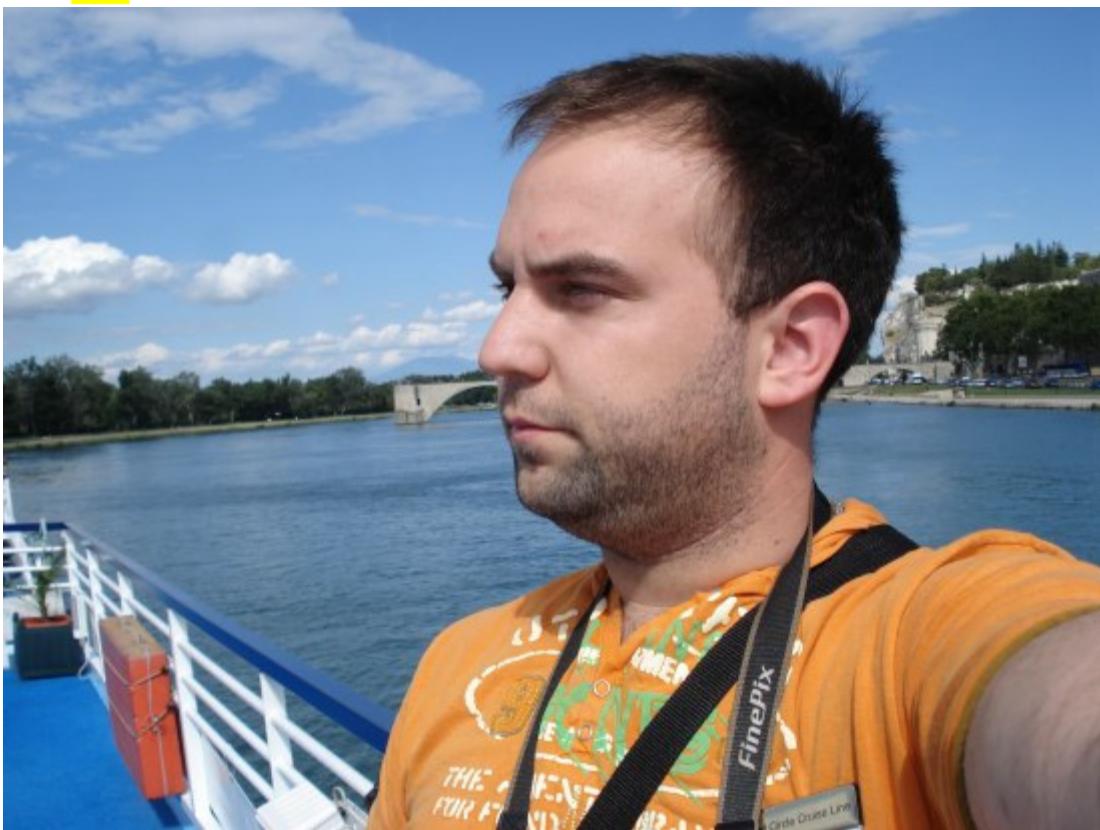

A onda... Avignon! Grad sa pola mosta. ☺☺

E da, ono gore je katedrala koja je jednom davno mjenjala Vatikan i bila centar crkvenog svijeta, a ovo ljevo je «Pont de Avignon», most kojeg je bujica odnijela pola, a pola stoji već stotinama godina. ☺ Ide priča da su lijeni Francuzi izmislili priču, da je mosta napravljeno samo pola, jer im se dalje nije dalo / nisu znali, pa su smislili da ga je odnijela bujica, jer kad bi most postojao kompletan, bilo bi s druge strane ostatak od mosta, nekakva cestica, ili nešto što do tog mosta vodi, a tamo nema ništa, pa je malo zbumujuća situacija. ☺

U Avignonu mi je konacno proradio Internet, uključio se čak i telefon, i javili su mi se sa Barže u Strasbourgu da im je nešto crklo, a i onako sam bio na putu na onu stranu, pa sam se organizirao za put u Strasbourg. Kako je bilo kasno popodne, išao sam iduće jutro, pa sam imao koju minuticu u Avignonu za razgledavanje.

Pa sam tako i odradio, al zbog posla tek ujutro! ☺ Prvo katedrala!

Kako sam se uštosio iza našeg vodiča, načuo sam da je napravljen ovaj dvorčić na toj nekoj stjeni koja se tu vidi ,ali je to neko čudo iz nekog razloga, al nemam pojma kojeg i zašto. ☺

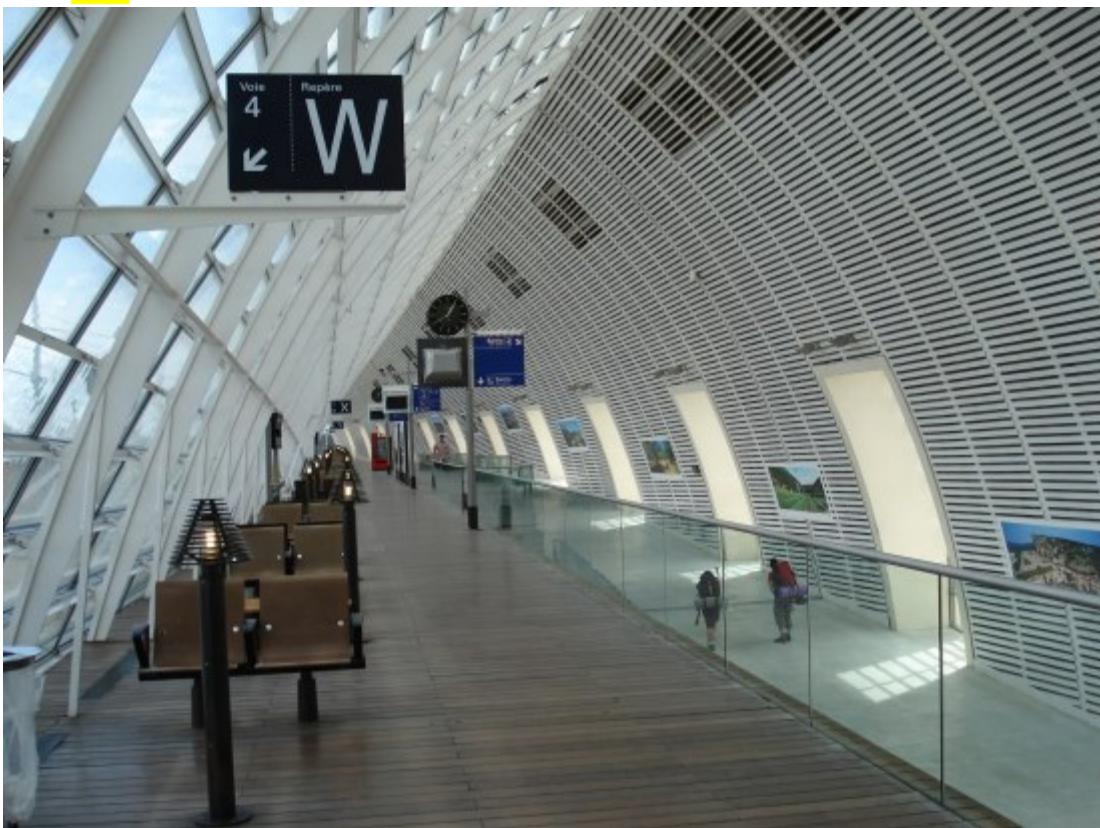
Zatim lagani uspon do katedrale, i ulazak, taman na neku misu pa je bio sveti mir. ☺

A onda jurnjavom dalje na kavu i doručak, pa na TGV! I tako sjednem ja, naručim Cafelate (da bude talijanski, jer ne bijah siguran kako se kaže išta na francuskom), a majstorica me pita «Grande?», ja reko «Si Si».... I slika govori više od 'iljadu riječi...

Majstorica mi donese Pizzu i LITRU COLE LIGHT!!!! Za doručak! Nisam mogao odbiti, samo kako bi mogao slikati i umirati od smijeha. ☺ Nasmijao se, ostao gladan i napunio se Cole, i krenuo dalje put Strasbourg. Ali prije toga jedna fotka fantastične TGV stanice, koja je u obliku izdužene piramide, sa raznim umjetničkim fotografijama po sebi, u dužini najduže moguće TGV kompozicije, da ljudi ne kisnu i da ne izlaze na tračnice dok vlak ne stane! ☺

A onda, sa par sati trockanja, ponovo Strasbourg, ponovo Paul, ponovo Croisanti. ☺

REPORTS:

08-2006

France - Francuska ☺

I odatle na baržu, sa barže u Njemačku, i iz Njemačke konačno kući, a nakon toga na
Godišnji odmor.

No kako sam ovdje natukao popriličan broj stranica, i znam da će rijetki sve pročitati,
Godišnji sam odvojio u zasebni report, a taj će prije nego ovaj, jer sam ga već pisao prije
ovoga paralelno, pošto nisam imao uzasebe slike iz Francuske cijelo vrijeme! ☺

Do tada, čitamo se.

Voli Vas sve skupa Vaš BaLkY!!!!

Pozzzz!!!!